

Matkates koduvallas

24. mail toimus bussimatk eakatele. Matk polnud küll väga pikk, kuid paigad, mida külastasime, olid matkalistele uudsed ja põnevad.

Käisime Kostivere karstialal, mis pakkus üllatuse oma veerohkusega. Tänu maa-aluse jõe voolamisele maa peal, said matkajad tugeva füüsilise koormuse. Kuigi seltskonna moodustasid valdavalt pensionieas naised, ei jäänud keegi hätta. Nad on ju juba mitu aastat treninud end vees võimeldes või tehes kepikõndi Margita Erma juhendamisel. Kuuldus ka rõõmsaid ütlemissi, kui jäime nn. veevangi ja ei saanud otse üle loopealse bussi juurde. Üks proua tunnistas, et sai kinnituse ütlemisele, et mätastel kõndimine teeb puusad liikuvamaks.

Edasi kulges tee valla teise serva ja mere äärde. Tutvusime Haapse külaga ja mõõtsime Augu Suurkivi võimsust. Rannast paistsid Kolga lahe väikesaared ja nende kohta said matkalised lugusid kuulda.

Seejärel puhkasime jalgu ning võtsime väikese kosutuse Kaberneeme sadammas.

Matka lõpetasime kahe sillaga. Esmalt ületasime Jõesuus oleva ripp silla, mis oma pikkuse ja veele lähedale olekuga tekitab alati mõningase ebakindluse, kuid siiski on vaatamata eate põnev. Viimaseks peatuspaigaks oli uus Linnamäe hüdroelektrijaam, mis pakkus võimsa vaatepildi. Sillalt langevat vett vaadates ja eelmise silla kõikumist jalgades tundes, ei tundunudki see suur ja tugev ehitis nii turvaline.

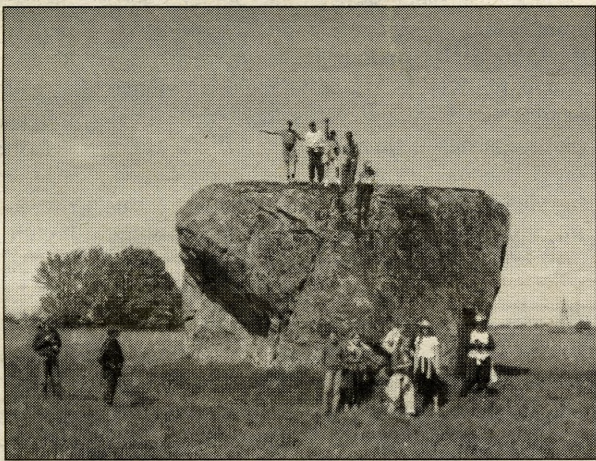
Kui Loole tagasi jõudsim, oli ilm vihmale läinud. Vaatamata sellele lahkuti bussist küsimusega – millal ja kuhu on järgmine matk. Mina viiksin selle torema matkaseltskonna juuli lõpus rappa Kiiajärve äärde, et vaadata vesiroose.

29. mail kell 9 kogunesid Loo kooli 7. klasside õpilased kooli ette, et minna kolmetunnisele jalgsimatkale. Matk läbis Loo alevikku, Liivamäe, Maardu ja Saha külasid. Kaugeim punkt oli endises Maardu fosforiidikarjääris. Karjääri äärne ja Maardu mõisa tagune võsa panid õpilased parajalt proovile. Meil tuli vähemalt viiel korral ületada kraave või soiseid mülkaid. Esmapilgul tundusid need läbimatu, kuid tänu tublidele abilistele, Markole ja Kallele, said kõik raskused trotsitud.

Matkal kogesime, mida tähendab olla viisakas ja kohalik. Nimelt, jõudes Maardu mõisa ette, saime korralduse, et võime liikuda vaid maja eest läbi ja sedagi mööda asfaltteed. Kui küsisime teed mõisa tagant minekuks, kuulsime, et see on eramaa ja sinna me minna ei tohi. "Võlusõnaks" osutus see, et oleme Loo koolist ning tulime kodukohaga tutvuma ja olime jalgsi ümber Maardu järve tulnud ning ka karjääris kolanud. Veel teadsime, et mõisa taga on hiiemets ja sealt saab otse Loole. Siis olid kõik teed meie ees lahti, perenaine juhatas meid õigele sihilegi. Õpilased, kes kogesid, et ka kodu lähedal võib olla põnev ja õpetlik, jäid päevaga väga rahule. Keegi ei kahetsenud, et jalanõud märjaks said ning väsimus juba südapäeval võimust võttis. Kõlasid ka sõnad: "Need kes ei tulnud, ei tea millisest toredast käigust nad ilma jäid, hea, et mina tulin."

1. juuni hommikul asusid 17 rattamatkajat teele, et läbida päeva jooksul ligi 60 km ja tutvuda koduvallaga. Lootsin, et matkalisi tuleb rohkem, kuid ilmselt hirmutas pikk teekond paljusid.

Vaatamata sellele, et kilomeetreid kogunes palju, ei jõudnud me kõikjale. Põnevust pakkus karstiaala. Eemalt lagedat välja vaadates, arvasid poisid, et parem on minna mööda teed. Jõudes vee tekitatud lõhede, lohkuude ja astangute juurde, olid

poisid need, kes esimesena ronima tormasid ja hiljem ära kutsuda tuli, et matka jätkata.

Edasi suundusime Parasmäe ja Aruaru külade poole. Külade piiril pöörasime metsa, mis hiljem muutus rabaks ja lõpuks pakkus ilusa kevadise pildi rabajärvest. Kuigi minu jaoks oli selle aasta matk juba seitsmes, on ikka midagi uut. See rühm oli esimene, kelle rappa viisin. Tagasi teel tunnistas Alari isa, kes oli matkal ka kaks aastat tagasi, et suutsin teda üllatada nii karstiaala kui ka rabaga.

Jalgu puhkasime Parasmäe hiiemetsas. Sealsele kultusekivile jätsid matkalised kaasa võetud toidupalu ning kurvastasid, et pole ühtegi paela, mida siduda soovide puule.

Selle matka käigus tutvusime ka mõisatega, mis on kunagi meie vallas olnud. Kaitseväe logistikakeskuselt saime loa külastada Jägala mõisa, mis on arhitektuuriliselt ainulaadne Harjumaal. Seejärel läksime läbi metsa Ruu mõisa juurde. Kuna läbi selle mõisa maade on aetud inimesi Kalevi-Liivale, et nad seal mõrvata, pidi sealkandis veel tänapäevalgi kummitama ning laste ja naiste oiged ja karjed kuulda olema.

Kaasavõetud lõunaeine sõime Jägala joal, kus oli ka pikem peatus, et ratastest puhata.

Kuni Jõesuu ripp sillani kulges meie teekond veel kodust kaugemale. Seejärel aga suundusime üle Ristikangru mäe ja Ellandvahe rändrahu kodu poole. Jõelähtme kiriku juurest läksime läbi Rebala ja Võerdla külade ning saime tunda ka "eurotee" siledust – nimelt sõitsime me mööda uue prügila teed endisesse fosforiidikarjääri ja sealt Maardu mõisa juurde, sest otsetee Loole Maardu järve tagant oli vee all.

Väsitav kuid põnev rattamatk hakkas lõpule jõudma. Kõik matkalised said raamatu "Koduvald Jõelähtme", mis tutvustab erinevaid paiku Jõelähtme vallas just matkana, näidates pilti ja rääkides lühidalt kohast, kus pilt tehtud.

Kellel on soovi raamatut saada, peab pere, sõprade või muu grupiga ette võtma lühema või pikema retke. Matkata võib jalgsi, rattal, autoga või muul viisil Jõelähtme vallas ning vaevatasuks ongi raamat.

KERSTI LEPIK

Info raamatu "Koduvald Jõelähtme" kohta tel.

051 27426